

رتبه بندی استان های کشور در سال ۱۴۰۰ بر مبنای شاخص های عمده نیروی کار (نرخ بیکاری، نرخ مشارکت اقتصادی و نسبت اشتغال) و شاخص نرخ تورم، با استفاده از روش های تاپسیس و وایکور

شهلا جعفری^۱، علی محمدی^۲

۱- کارشناس آمار سازمان مدیریت و برنامه ریزی استان البرز

۲- معاون آمار و اطلاعات سازمان مدیریت و برنامه ریزی استان البرز

چکیده

امروزه برنامه ریزان و تصمیم سازان کشورها در پی ارزیابی سریع و دقیق تصمیم ها و سیاست های خود هستند. این سرعت و دقت تا جایی اهمیت دارد که بتواند زمان لازم را برای اجرای تغییرات و تعدیل های احتمالی الگوها و برنامه ریزی ها فراهم آورده و از هدر رفتن منابع و فرصت ها جلوگیری نماید. برای ارزیابی دقیق وضعیت اقتصادی کشور در دوره های مختلف، شاخص های معتبر و داده های موثق لازم است. تحلیل درست و بی طرفانه این داده ها با در نظر گرفتن شرایط و اقتضائات حاکم بر هر دوره، می تواند مبنای مناسبی را برای قضاوت درباره میزان موفقیت نسبی اقتصاد کشور در هر دوره فراهم کند. بیکاری و تورم دو عارضه ی مزمن اقتصاد در ایران هستند. لذا بررسی دقیق و کارشناسانه ی وضعیت تورم، اشتغال و بیکاری در پیشبرد اهداف راهبردی توسعه، از اهمیت ویژه ای برخوردار است. در این پژوهش به منظور انجام یک ارزیابی دقیق و همه جانبه، در ابتدا به تشریح مدل های برنامه ریزی چند معیاره از جمله روش آنتروپی شانون و روش AHP، استان های کشور بر مبنای شاخص های عمده نیروی کار و نرخ تورم در سال ۱۴۰۰ رتبه بندی می شوند. در پایان نیز نتایج رتبه بندی با رتبه بندی استان ها بر اساس شاخص فلاکت اوکان مقایسه و ارزیابی می شود.

واژگان کلیدی: نرخ تورم، نرخ بیکاری، نرخ مشارکت اقتصادی، نسبت اشتغال، روش AHP، روش آنتروپی شانون، روش تاپسیس، روش وایکور، شاخص فلاکت اوکان